

LÆSERNE MENER

TAG I TEATERET

Helle Forum, Støremosevej 10, Helsingør:

Jeg var 28.5. i Skuespilhuset og se '1 føling - en krigsballet' og kan kun sige ét: Det bør være en pligt for hvert eneste folketingsmedlem at se den forestilling.

Skulle der være udsolgt, er jeg sikker på, at en særforestilling kan arrangeres. Hvor der er en vilje, er der en vej.

Til de medvirkende: Tak for på en grusomt smuk måde at få mig til at føle og forstå.

SÅ KAN DE LÆRE DET

Poul Steen Larsen, Bagå 4, Hasle:

»Slagterilukningen var til at forudse, skriver Politiken i torsdagens omtale af den forestående katastrofe for Bornholm.

Bornholmske landmænd kunne bare lade være med at sende deres smågrise til slagting i Tyskland, men behold dem på øen til de bliver til slagtesvin. Det er bornholmernes egen skyld.

Så behøver bladets læsere ikke yderligere information om den fagforeningskonflikt, der spænder ben for en løsning.

Læseren kan vende bladet til Mette Dreyers smagløse og arrogante tegning på debatsiderne, hvor de strandede svin på Bornholm - med underteksten »Lukningen af Danish Crowns slagteri på Bornholm er en katastrofe for solskinsøen« - kan blive til muntret badende turister. Ha, ha.

EKSPERTUDTALELSE

Jørgen Frisch Hansen, Slotsheren's Vænge 20, Rødovre: Søren Krarup har til Berlingske Tidende udtalt, at han sjældent har oplevet noget så infam og gement som forfølgelsen af stakkels Lars Løkke.

Det er en udtalelse, man skal lægge vægt på, for her er et område, som Søren Krarup er ekspert i.

Er der nogen, der kan udtale sig om at være infam, gemen og underlig, er det da vist hr. Krarup.

HVEM SKAL SKYDES?

Carsten Murmann, Nattergalvej 4, Allerød: Lykkeligtvis vendte nogle vildsvin tilbage til dansk natur fra Nordtyskland.

Efter 1.000 års fredelig sam eksistens med vores tamgrise blev den sidste danske vildbasse skudt bort i 1801.

Men ak, modsat i Tyskland og Skåne blev de genindvandrede dyr erklæret for potentielle smittebærere, der kunne true danske svinebesætninger.

Så trods protester fik landet gennemtrumfet, at ethvert vildsvin, der indfinder sig nord for grænsen, skal skydes. Omgående.

Nu smitter svinebrugene den danske befolkning med mrsa, foreløbigt resulterende i fire døde personer (Rune Englbreth Larsen 29.5).

Frem for tyst-tys bedes landet omgående meddele regeringen, hvem der nu skal skydes.

HULT FORSVARSSKRIFT

Wibeke Vadstrup, Herthaland 22, Slagelse:

Inden Zenia Stampe går helt i selvsving i beklagelser og jamer over, hvor hårdt og uetisk Lars Løkke bliver behandlet, kan jeg da godt få øje på en statsminister, der stort set ikke har oplevet andet end kritik og modvind fra pressens side, endda om noget så åbenlyst som hendes tasker.

Mig bekendt har hun aldrig haft rod i bilagene, og Skat har erkendt, at hun ikke begik skattefejl.

Her var Venstres partikontrast så behjælpelig med på en eller anden måde at få offentliggjort hele hendes og mandens skattesag. Forsvarsskriftet lyder hult.

KLAR TALE

Henning Hansen Elkærvej 32, Knudby, Løgstrup:

Sagt af midtjysk venstremand: Vi overholder skam lovgivning og regler - så vidt det er muligt.

Er denne holdning en afspjeling af moderne V-politik?

SMÅBØRN VEDRØRER ALLE

Mette Munck Theisen, Fiskerhusene 128, Albertslund: Der findes sikkert mennesker i dette samfund, der føler, at debatten om ressourcer og normeringer i daginstitutioner ikke vedrører dem, fordi de enten ikke har børn eller føler, at deres egne børn er velfungerende.

Jeg kan kun sige, at I tager fejl. Anders Holm, professor ved DPU, har udtalt, at »en fjerdedel af alle danske børn ender med at blive en udgift for samfundet.

De gennemfører aldrig en uddannelse, får aldrig et rigtig job og ender derfor på

overførselsindkomster. Sådan er det. Det siger statistikkerne.

Når 25 procent af vores børn ender med at blive en udgift for samfundet, så er det noget, der vedrører os alle, fordi tværfaglig forskning viser, at vi faktisk kan gøre noget ved det, og jo tidligere indsatsen er, jo bedre virker det.

Hvis vi allerede i vuggestuer og børnehaver er bevidste og vidende om, hvordan vi bedst støtter Benjamin, Ahmed og Daniel, så kan vi ikke blot bryde den sociale arv og dermed hjælpe børnene, men også spare samfundet for penge på lang sigt.

Det må da være på tide, at vi begynder at tage denne viden seriøst og handler efter det.

Vi kan ikke blive ved med at tro, at der kommer noget godt ud af, at daginstitutioner tit må benytte sig af nødløsninger, fordi der ikke er nok voksne.

Vi bliver nødt til at erkende, at hvis vi skal lykkes med en tidlig indsats, så skal der minumsnormeringer og øgede ressourcer til.

Det vil gavne både børnene og samfundet og dermed os alle.

HVOR ER DU, PENGEMAND?

Anni Slot, Myggenæsvej 11, København:

Nu har jeg længe med stor glæde spist kød fra grisene på Bornholm.

Det smager bare bedre, fordi grisene ikke har langt til slagting og derfor ikke bliver stresset.

Grisene har også en god opvækst, og der er sikkert mange flere grunde til, at de smager meget bedre end almindelig gris. Nu kan jeg så ikke få det at spise længere, og hvad gør jeg så?

Jeg vil ikke sætte tænderne i kød, der er blevet stresset efter en længere sejlur under kummerlige forhold. Min erfaring siger mig, at kødet bliver både hårdt og smagløst. Det vil jeg ikke give penge for. Næ, hvis jeg kunne, så ville jeg have et lækkert luksusslagteri - måske netop på Bornholm. Et slagteri, der behandler grisene godt og derfor får en meget flot kvalitet.

Vi er mange, der gerne betaler for en god kvalitet i dag. Så hvor er du, pengemand, der vil investere i kvalitet og velfærd både for grise og mennesker? Det må da kunne lade sig gøre.

DAGENS CITAT

Hvert øjeblik, der er brugt på misundelse - på sammenligning med andre og deres åbenlyse succes - er misbrugt.

Hvad kunne disse øjeblikke ikke være brugt til? At bøje sig over eget arbejde, at se fremad, ind i mulighederne verden, hvor enhver har sin plads, sin mulighed

Asger Schnack, forfatter. I Information

Et forsvar for Europas fremtid

ARBEJDSKRAFT

KLAUS F. ZIMMERMANN M.F.L., ARBEJDSMARKEDSØKONOM, IZA OG BONN UNIVERSITET, TYSKLAND

DEN FRIE bevægelighed for EU-borgere og arbejdstagere inden for Den Europæiske Union er en af hjørnestenene i den europæiske integration og er en ret, som er sikret i EU's traktater.

I et frit og integreret Europa er der ikke plads til at sondre mellem første- og andenrangsborgere. Alligevel er der nogle medlemsstater og interessegrupper, der lige nu forsøger at skruer tiden tilbage og begrænse borgernes ret til at arbejde, hvor de måtte ønske det inden for EU.

Selv om synspunktet kun måtte deles af et mindretal, ser vi på udviklingen med stigende bekymring. Forsøget på at begrænse arbejdskraftens frie bevægelighed som en grundlæggende rettighed skader Europas interesse og modvirker en dynamisk økonomisk udvikling.

Kravene om at begrænse denne frihed blev aktuelt fremført i forbindelse med

den politiske debat op til europaparlamentsvalget, men disse krav fremmer ikke den saglige debat.

Et samlet europæisk arbejdsmarked - et uden grænser - er en forudsætning for et velfungerende indre marked og euroens stabilitet. Det øger den fremtidige vækst og styrker muligheden for at balancere udbud og efterspørgsel i Europa.

En aktiv støtte af arbejdskraftens frie bevægelighed har derfor mange fordele. Ud over at fremme den økonomiske vækst i EU bidrager den frie bevægelighed til at udligne de økonomiske forskelle mellem medlemslandene og mindske de negative effekter af den demografiske udvikling.

Den frie bevægelighed fører ikke i nærværende omfang til velfærdsturisme, men derimod til en bedre fordeling af EU's knappe humankapital. Og ved at øge væksten og konkurrenceevnen kan den frie bevægelighed gavne alle europæiske lande.

Det er ikke en løsning at stille urene tilbage. I stedet bør man takle de tilbageværende problemer, som hindrer det

fri og integrerede arbejdsmarked i Europa. Først når det mål er nået, vil grundideen med Den Europæiske Union - til stadighed at forbedre levevilkårene for alle EU's borgere - kunne virkeliggøres.

For at opfylde dette mål må vi tage en række konkrete skridt: 1) Fremme koordination af skatte- og sociallovgivning såvel som af pensioner.

2) Oprette en effektiv arbejdsformidling på tværs af de europæiske lande.

3) Give klare og gennemskuelige regler for, hvilke rettigheder vandrede arbejdstagere har.

4) Understøtte mobiliteten over grænserne i form af sprogkurser og hjælp ved flytning. Mobiliteten kan også fremmes vha. udvekslingsprogrammer for studerende og erhvervsaktive.

5) Definere generelle europæiske standarder, som sikrer anerkendelse af uddannelses- og beskæftigelses kvalifikationer på tværs af landegrænser.

6) Åbne for kvalificeret arbejdskraft fra andre EU-lande i den offentlige forvaltning.

7) Øge informationen til EU-borgere om de individuelle og

samfundsmæssige fordele, en fri bevægelighed for arbejdskraft medfører.

Derfor opfordrer vi til enighed om et EU-charter om mobilitet over landegrænserne. For at fremme denne agenda vil vi støtte en fælles europæisk komite bestående af politikere og repræsentanter fra erhvervsliv og forskning under mottoet 'Arbejde uden grænser'.

For at styrke den europæiske ide er det nødvendigt i fællesskab at overvinde forhindringerne frem for at sætte nye barrierer op.

Indlægget er skrevet sammen med førende europæiske arbejdsmarkedsøkonomer: Tito Boeri, Bocconi University, Italien, Pierre Cahuc, CREDES-ENSAE, Frankrig, Werner Eichhorst, IZA, Tyskland, Juan F. Jimeno, Bank of Spain, Spanien, Pawel Kaczmarczyk, Warsaw University, Polen, Martin Kahanec, Central European University, Ungarn, Jo Ritzen, Maastricht University, Holland, Monica Roman, Bucharest University of Economic Studies, Rumænien, Nina Smith, Aarhus Universitet, Danmark, og Alan Winters, University of Sussex, Storbritannien.

Tag det helt roligt, Bech Poulsen

ARBEJDSUDLEJE

MØRTE ØSTERGAARD, SKATTEMINISTER (R)

I TIRSDAGS-Politiken ser Lisbeth Bech Poulsen (SF) sig sur på et kommende styresignal fra Skat, som skal præcisere de nye regler om arbejdsudleje, men som ifølge Bech Poulsen svækker regeringens indsats mod social dumping.

For det første vil jeg minde Bech Poulsen om, at det var hendes partifælle, Jonas Dahl, der i rollen som skatteminister tilkendegav, at der var behov for at præcisere reglerne om arbejdsudleje. Han gjorde det på et samråd i Folketinget i januar 2014, fordi en række virksomheder mente, at reglerne var uklare og umulige at administrere efter.

Desuden skulle det gøres klart, at fortolkningen af arbejdsudlejereglerne skal læg-

ge sig op ad OECD's retningslinjer.

For det andet kan jeg berolige Bech Poulsen: Regeringens indsats mod social dumping er usvækket. Arbejdsudlejereglerne vil fortsat være et værn mod social dumping.

Vi har ingen planer om at svække hensigterne fra 2012-skattereformen. Efter arbejdsudlejereglerne skal der betales dansk skat, når en udenlandsk medarbejder reelt arbejder for en dansk arbejdsgiver i Danmark. Sådan er det nu, og sådan vil det være, når Skats reviderede styresignal udsendes.

Reglerne skal dog kunne administreres i praksis. Og det har altså været en udfordring. Beskrivelsen af reglerne har ikke været præcis nok, og derfor lægger Skat med styresignalet op til at foretage nogle justeringer.

Der er hverken tale om en tilbagerulning til tidligere

regler eller om ny eller ændret lovgivning på området.

Og der er ikke tale om, at undtagelserne fører til øget skattepekulation og social dumping, som Bech Poulsen skriver. Tværtimod er resultatet af justeringerne, at ar-

bejdsudlejereglerne stadig bliver en vigtig del af regeringens kamp mod social dumping, men de vil ikke på samme måde som før hæmme danske virksomheders samarbejde med udenlandske virksomheder.

SOMMERKURSUS | UGE 32 (3. - 9. AUGUST)

POLITISK SOMMERHØJSKOLE

- HVORDAN SER FREMTIDENS FÆLLESSKABER UD?

Vær med til at diskutere med internationale kampagneeksperter, politikere, tidligere kriminelle, Roskilde Festival og alternative virksomheder.

Se hele programmet på www.krogerup.dk/politiksommerhojskole

KROGERUP HØJSKOLE

Krogerup Højskole • Krogerupvej 13 - 3050 Humlebæk
Mail: kortoret@krogerup.dk - Tel: 4919 0380 - www.krogerup.dk

KRONIKEN

1. juni 2014

Bruxelles har brug for 'tilbageretoret' helte'

JESPER JESPERSEN

Vi har behov for mere regionalt samarbejde i Europa. Det er vejen frem - eller rettere tilbage - for EU efter nederlaget for en uge siden.

Jesper Jespersen er professor i økonomi ved RUC og har netop udgivet pamfletten 'Europa' på den udeblivne systemkritik i Danmark og Italien sammen med Bruno Amoroso

Der er opstået et elites Europa. For at vinde borgerne for Europa må politikerne diskutere de emner, der bevæger menneskene. Europa befinder sig i en skæbnestund. Jürgen Habermas m.fl., Die Zeit, februar 2014

DET ER bydende nødvendigt, at EU-samarbejdet ændres, hvis den folkelige forankring ikke skal smuldre yderligere. Det har længe været åbenbart, at medlemslandene er begyndt at drive fra hinanden på grund af et for højt integrationstempo og for ringe gensidig solidaritet. Udviklingen er hidtil blevet drevet frem af en lille Bruxelles-elite, der kun nødtvunget lytter til befolkningernes ønsker.

Det er derfor ikke nødvendigvis det europæiske samarbejde, som vælgerne vender sig imod, men derimod den samarbejdsform, der har ført til øget Bruxelles-centralisme, til deregulering af arbejds- og kapitalmarkederne og en fælles valuta, der har sat de nationale velfærdssystemer under massivt pres.

Denne Bruxelles-skepsis forstærkes af, at der ikke er nogen reel demokratisk kontrol med de suveræne EU-institutioner. Det har derfor ringe folkelig genklang, når Bruxelles-elite hævder, at samarbejdet hviler på beslutninger, der træffes af folkevalgte regeringsrepræsentanter fra de enkelte medlemslande.

Virkeligheden har jo vist, at omfanget af den suverænitetsafgivelse, som vælger-

I stedet for hovedrysten burde valgresultatet føre til selvansagelse

(Det Europæiske Fællesskab); men med etableringen af EU (Den Europæiske Union) i 1992 blev integrationstempoet forøget dramatisk.

Suverænitetsafgivelsen på en række vitale områder viste sig langt mere omfattende, end det på noget tidspunkt var blevet tilkendegivet fra Bruxelles-elite. En række medlemslande har ligefrem måttet acceptere at få den økonomiske politik dikteret fra Bruxelles (og Berlin).

De enkelte EU-lande må passivt se til, at de pivåbne grænser for kapital, arbejdskraft og varer har reduceret det nationale parlament til et administrationskontor på grund af markedskrafternes dominans og EU-rettens forrang.

Det er i diskussionen af graden, omfanget og karakteren af suverænitetsafgivelse at Bruxelles-elite (EU-kommissionen, EU-informationskontorene, EU-parlamentet og meget EU-finansieret udrædningsarbejde) har svigtet.

Modsætningen mellem elitens ukriti-

ne nu har vendt sig imod, også kom bag på mange af disse nationale politikere.

DET VAR oprindeligt fredens Europa og kul- og stålsamarbejdet, der var i centrum for EF

(Det Europæiske Fællesskab); men med etableringen af EU (Den Europæiske Union) i 1992 blev integrationstempoet forøget dramatisk.

Suverænitetsafgivelsen på en række vitale områder viste sig langt mere omfattende, end det på noget tidspunkt var blevet tilkendegivet fra Bruxelles-elite. En række medlemslande har ligefrem måttet acceptere at få den økonomiske politik dikteret fra Bruxelles (og Berlin).

De enkelte EU-lande må passivt se til, at de pivåbne grænser for kapital, arbejdskraft og varer har reduceret det nationale parlament til et administrationskontor på grund af markedskrafternes dominans og EU-rettens forrang.

Det er i diskussionen af graden, omfanget og karakteren af suverænitetsafgivelse at Bruxelles-elite (EU-kommissionen, EU-informationskontorene, EU-parlamentet og meget EU-finansieret udrædningsarbejde) har svigtet.

Modsætningen mellem elitens ukriti-

ske integrationsvilje, manglende forståelse for betydningen af suverænitetsafgivelse og de 28 landes forskellighed historisk, kulturelt, politisk og økonomisk er blevet EU-samarbejds akilleshæl.

AT EU-landenes forskellighed skulle være et validt argument til fordel for at sænke hastigheden på integrationstøget mod Europas forenede stater, er der ikke megen forståelse for i Bruxelles. Her benyttes den aktuelle krise snarere som vidnesbyrd om, at disse forskelle blot forstærker nødvendigheden af en yderlig centralisering, så landene kan marchere i takt!

Eliten har svært ved at lægge bånd på sig selv, når der argumenteres imod afgivelse af yderlig suverænitæt.

Elitens optik løses kriser bedst gennem øget integration og ensretning. Kriser kan netop føres tilbage til, at der stadig er for megen beslutningskompetence på det nationale niveau. Hvor ofte har vi for eksempel ikke hørt, at hvis bare alle lande havde overholdt stabilitetspagten, så ville eurokrisen have været undgået! Ord er taknemmelige; men når de er i åbenlys modstrid med den virkelighed, som befolkningerne oplever, så svækkes troværdigheden.

Således nærmer det sig det komiske, når kommissionsformanden i ramme alvor udtaler og ofte gentager, at »det er ikke euroen, men nationalstaterne, der har forstærket og forlænget krisen«.

DEN STIGENDE mistillid til Bruxelles-elite er blevet demonstreret med fuld styrke ved EU-parlamentsvalget. En mistillid, der med usvigelig sikkerhed vil blive mødt med hovedrysten i Bruxelles og søgt fortolket som nationalismen, hvilket desværre ikke er helt forkert.

Men i stedet for hovedrysten burde valgresultatet føre til selvansagelse: Hvorfor er fredens projekt, der oprindeligt var ombøjet af en betydelig folkelig opbakning, sig grænsende til begejstring, ved at vende sig til sin modsætning?

Selv spørgsmål burde elite stille sig selv snarere end at stille sig forurettet an. For ændres kursen ikke, vil de nationalistiske tendenser blive forstærket. Det er elitens ansvar at bringe EU-samarbejdet tilbage mod et fredens, solidaritetens og fællesskabets projekt i Europa.

For mig at se er der på de områder, hvor EU-samarbejdet ikke fungerer eller møder betydelig folkelig modstand, ingen anden vej frem end at reorganisere samarbejdet i en ny form, så landenes parlamenter ikke føler, at suveræniteten bliver frataget dem i et unødigt omfang. Det vil sige større respekt for det nærhedsprincip, der er indskrevet i EU-traktaten.

SAMARBEJDET var oprindeligt begrænset til de 6 EF-lande, der havde en åbenbar fælles interesse i et forpligtende politisk

Hvorfor er fredens projekt, der oprindeligt var ombøjet af en betydelig folkelig opbakning, sig grænsende til begejstring, ved at vende sig til sin modsætning?

vedigheden af en eventuel suverænitetsafgivelse.

Men de 28 EU-lande behøver jo ikke at marchere i takt på alle områder. Det er præcis den centralistiske holdning, som Storbritannien vender sig imod. Og den fælles marchhastighed vil under alle omstændigheder kun vokse langsomt frem.

Det tog 40 år at få etableret det fælles indre marked for varer uden alt for store spændinger bl.a. ved lange overgangsordninger for nye medlemslande. Integration tager tid.

Der er andre områder, hvor et regionalt samarbejde langsomt kan udvides til at omfatte flere og flere lande. F.eks. energiforsyning, transmission af el, begrænsning af CO₂-udledning, koordinere-